

RESSÒ DE LA PARAULA

El cel obert

Com sabem per experiència, la nostra història és un autèntic drama que descriu la relació entre el cel i la terra.

Per al cristià, tots venim del cel. Allí érem un pensament estimat per Déu, com diu aquell himne que cantaven els primers cristians i que ens transmet sant Pau (Ef 1,3ss.). La felicitat que això proporcionava es va projectar sobre la terra en el moment de la creació, donant lloc a una vida en sintonia entre el cel i la terra, on es gaudia de la presència de la natura animal i vegetal, en harmonia amb Déu i amb els altres. Sabem que, a causa d'un ús radicalment egoista de la llibertat per l'home, aquesta felicitat es va truncar i el cel es va tancar, de manera que el sofriment en totes les seves formes va començar la seva marxa com a depredador de la humanitat.

Però ja en el moment mateix de la ruptura, el Senyor va deixar entreoberta la porta, com una escletxa de llum, donant la possibilitat que poguéssim comunicar amb Ell i mantenir viva l'esperança d'un futur triomf del llinatge humà, el llinatge de la dona, sobre les forces del mal.

I així durant segles, gràcies a que Déu continuava mantenint el seu projecte de salvar la humanitat, es van anar donant moments de comunicació entre el cel i la terra: visions, crides de Déu, promeses, aliances, ruptures i reconciliacions, oracions, conversions... Cal dir que tot va ser iniciativa de Déu, en la seva inesgotable voluntat de salvar la

humanitat: uns cridats especialment van respondre, altres portats per un sincer amor van expressar en els salms el seu anhel de veure Déu i habitar amb Ell en la glòria... Però romanien dos obstacles fonamentals: d'una banda, la nostra feblesa feia que per part nostra tot fos provisional i, per tant, abocat al fracàs; per un altre, aquests moments de comunicació continuaven sent «a distància», el cel romania tancat i inaccessible.

Arribà una nit en què es va obrir el cel i uns àngels van cantar «glòria a Déu en el cel i en la terra pau als homes que Déu estima»: una salutació, un cant, gairebé «programàtic», un desig meravellós, cim de l'anhel de Déu al llarg de tota la història passada. En el fons, era com l'expressió de l'anhel del paradís: Déu glorificat i els homes pacífics.

Però el somni de Déu anava més enllà: no sols anunciar, no sols proclamar o cantar, sinó realitzar efectivament la presència de Déu en la terra. La porta del cel quedava oberta de bat a bat, la comunicació real ja era possible, Déu mateix sortia de la seva casa (de la seva glòria) per a habitar la nostra casa (amb les seves misèries), perquè aquest camí expedit fos caminat per nosaltres.

El que només havia estat un somni en aquella visió de l'escala de Jacob, per la qual pujaven i baixaven els àngels, ja és realitat.

Tot va ser sorprenent en el què i en la manera. Els deixebles, enfadats per la conducta dels samaritans, que no van voler acollir-los camí de Jerusalem, van demanar a Jesús que obrís el cel i caigués foc sobre aquells malvats (Lc 9,51-56). Però Jesús els va reprendre, Ell mateix havia baixat del cel obert, no per destruir el pecador, sinó per salvar-lo. El seu foc era d'una altra índole. Era el foc que cremava en el seu cor i que, vessat estant mort en la Creu, es va regalar el dia de Pentecosta, amb la idea que aconseguís els límits del món.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Les Jornades Mundials de la Pau (I)

La lectura dels documents de la Doctrina Social de l'Església sobre el tema de la pau ens ha portat a traçar allò que podem definir com el gran camí que l'Església proposa per contribuir realment a la pau i al desenvolupament dels pobles. Podem dir que la pau és una crida constant de la Doctrina Social de l'Església. Una pau que es fonamenta en la justícia social.

Gaudium et spes ofereix elements d'una veritable i pròpia teologia de la pau; és a dir, fruit de l'ordre donat per Déu a la societat, que els homes estan cridats

a reconèixer i promoure. En particular, a *Pacem in terris* de Joan XXIII, la pau està estretament connectada amb l'ordre establert per Déu i es construeix, en les relacions interpersonals com també entre les comunitats polítiques, sobre les bases de la veritat, de la justícia, de l'amor, de la solidaritat i de la llibertat.

Una altra etapa significativa és l'estreta relació que Pau VI institueix a *Populorum progressio* entre el tema de la pau i el del desenvolupament, fins a arribar a afirmar que «el desenvolupament és el nou nom de la pau». Pau VI, l'any 1968,

va instaurar les Jornades Mundials de la Pau amb vistes a la construcció de la pau al món. La pau és un bé primari, és l'ideal de la humanitat i el desig universal de tots els pobles. És una exigència fonamental, arrelada al cor de cada home, és la condició i la síntesi de la convivència humana. La pau és la perfecta expressió de la civilització. La pau és la suprema finalitat ètica i necessitat moral de tot ésser humà.

També és do confiat als homes; per tant, és sempre també una conquesta humana. Com emergeix dels missatges

pontificis de l'1 de gener de cada any, es poden trobar algunes notes característiques.

La pau cal voler-la, cal estimar-la, cal produir-la. Se subratlla també la naturalesa religiosa: l'aspiració per la pau és present en totes les religions. Tota opció religiosa ha de produir fruits de pau i fraternitat, ja que és propi de la religió enfortir cada cop més la unió amb la divinitat i afavorir una relació cada cop més solidària entre els homes.

Mn. **Eduard Salinas Muñoz**

ECO DE LA PALABRA

El cielo abierto

Como sabemos por experiencia, nuestra historia es un auténtico drama que describe la relación entre el cielo y la tierra.

Para el cristiano, todos venimos del cielo. Allí éramos un pensamiento amado por Dios, como dice aquel himno que cantaban los primeros cristianos y que nos transmite san Pablo (Ef 1,3ss.). La felicidad que esto proporcionaba se proyectó sobre la tierra en el momento de la creación, dando lugar a una vida en sintonía entre el cielo y la tierra, donde se gozaba de la presencia de la naturaleza animal y vegetal, en armonía con Dios y con los otros. Sabemos que, a causa de un uso radicalmente egoísta de la libertad por el hombre, esta felicidad se truncó y el cielo se cerró, de forma que el sufrimiento en todas sus formas comenzó su andadura como depredador de la humanidad.

Pero ya en el momento mismo de la ruptura el Señor dejó entreabierta la puerta, como una rendija de luz, dando la posibilidad de que pudiéramos comunicar con Él y mantener viva la esperanza de un futuro triunfo del linaje humano, el linaje de la mujer, sobre las fuerzas del mal.

Y así durante siglos, gracias a que Dios seguía manteniendo su proyecto de salvar a la humanidad, se fueron dando momentos de comunicación entre el cielo y la tierra: visiones, llamadas de Dios, promesas, alianzas, rupturas y reconciliaciones, oraciones, conversiones... Hay que decir que todo fue iniciativa de Dios, en su inagotable voluntad de salvar a la humanidad: unos llamados especialmente respondieron, otros llevados por un sincero amor expresaron en los salmos su anhelo de ver a Dios y habitar con Él en la gloria... Pero permanecían dos obstáculos fundamentales: por un lado, nuestra debilidad hacía que por nuestra parte todo fuera provisional y, por tanto, abocado al fracaso; por otro, estos momentos de comunicación seguían siendo «a distancia», el cielo permanecía cerrado e inaccesible.

Llegó una noche en que se abrió el cielo y unos ángeles cantaron «gloria a Dios en el cielo y en la tierra paz a los hombres que Dios ama»: un saludo, un canto, casi «programático», un deseo maravilloso, culmen del anhelo de Dios a lo largo de toda la historia pasada. En el fondo, era como la expresión del anhelo del paraíso: Dios glorificado y los hombres pacificados.

Pero el sueño de Dios iba más allá: no solo anunciar, no solo proclamar o cantar, sino realizar efectivamente la presencia de Dios en la tierra. La puerta del cielo quedaba abierta de par en par, la comunicación real ya era posible, Dios mismo salía de su casa (de su gloria) para habitar nuestra casa con sus miserias, para que ese camino expedito fuera andado por nosotros.

Lo que solo había sido un sueño en aquella visión de la escala de Jacob, por la que subían y bajaban los ángeles, ya es realidad.

Todo fue sorprendente en el qué y en la manera. Los discípulos, enfadados por la conducta de los samaritanos, que no quisieron acogerlos camino de Jerusalén, pidieron a Jesús que abrirá el cielo y cayera fuego sobre aquellos malvados (Lc 9,51-56). Pero Jesús les reprendió, Él mismo había bajado del cielo abierto, no para destruir el pecador, sino para salvarlo. Su fuego era de otra índole. Era el fuego que ardía en su corazón y que, derramado estando muerto en la Cruz, se regaló el día de Pentecostés, con la idea de que alcanza a los límites del mundo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona: «Cridats a un servei alegre del poble de Déu»

El mes de desembre passat va tenir lloc un recés adreçat als preveres i als diaques de la nostra diòcesi. El bisbe auxiliar de Barcelona, David Abadías, va ser el responsable de fer la predicació. La jornada es va celebrar a Vilafranca del Penedès.

Tot proposant per a la meditació personal l'inici del capítol segon de l'Evangeli de sant Mateu, el bisbe David Abadías va convidar al clergat diocesà a iniciar el nou any litúrgic des de la crida a ser llum per al món i a viure amb alegria el ministeri rebut:

«Com els Mags, nosaltres també som cridats a sortir de les nostres comoditats i introduir la novetat en la nostra vida.» El ministeri és posar-nos sempre en camí cap a Jesús en favor del poble de Déu. «Cerquem Crist perquè altres el trobin —va recordar el bisbe David—. Hem vist l'estrella, ens posem en camí, perquè altres també es posin en camí amb nosaltres.»

Davant del perill d'aïllament, elitisme o cansament, el prelat bar-

celoní va subratllar que tota la nostra vida ministerial té sentit en la mesura que es posa al servei dels altres: «El sacerdoti no ho és per a ell mateix sinó per als altres». Aquest és el secret de l'alegria del ministeri. «El que ens defineix com a sacerdots és l'alegria de l'entrega —va afirmar—. No és tenir una

vida fàcil ni que ens aplaudeixin, sinó l'alegria profunda que neix de la comunió amb el Senyor i amb els germans». I va acabar dient: «En cada etapa de la nostra vida, en cada missió que ens és encomanada, som cridats a ser feliços en el servei generós al poble de Déu.»

Mn. Francesc Tirado, nou arxiprest de Montserrat

Mn. Francesc Tirado Lara substituirà al P. Josep M. Henríquez Farreras, com a arxiprest de l'Arxiprestat de Montserrat, fins al ge-

ner de 2025. Actualment, Mn. Francesc Tirado és rector de les parròquies Crist Salvador i Santa Maria, de Martorell.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «En el cor del cristianisme es troba aquesta notícia sorprenent: quan perds la teva vida, quan l'ofereixes generosament, quan l'arrisques comproment-la en l'amor, llavors torna a tu abundant i vessa dins teu una alegria que no passa» (3 de setembre).

@Pontifex_es: «Casa de la Misericòrdia. En aquestes dues paraules està la definició de l'Església, cridada a ser llar acollidora on tots poden experimentar un amor que mou i commou el cor: l'amor tendre del Pare, que ens vol a la seva casa com a germans i germanes» (4 de setembre).

@Pontifex_es: «El veritable progrés de les nacions no es mesura per la riquesa econòmica i molt menys pels qui inverteixen en la il·lusòria potència dels armaments, sinó per la capacitat de fer-se càrrec de la salut, l'educació i el creixement integral de la gent» (4 de setembre).

@Pontifex_es: «El Senyor no busca el centre de l'escenari, sinó el cor senzill de qui el desitja i l'estima sense aparentar, sense voler destacar per sobre dels altres» (6 de setembre).

Papa Francesc: «Una intel·ligència artificial que sigui camí de pau»

D'una banda, «oportunitats apassionants», com ara la millora del treball, de les condicions de vida de les persones, dels instruments mèdics i de les interaccions personals; de l'altra, «riscos greus», com l'ús no regulat de les anomenades armes «intel·ligents», el consegüent perill d'atemptats terroristes, fomentant així «la bogeria de la guerra» o les intervencions destinades a desestabilitzar les institucions legítimes de govern, arribant, per exemple, a condicionar les eleccions polítiques. Vicis (possibles i reals) i virtuts de la Intel·ligència Artificial (IA) i les noves tecnologies, el papa Francesc els posa a la balança al seu Missatge per la 57a Jornada Mundial de la Pau, que se celebrarà l'1 de gener de 2024.

«Intel·ligència artificial i pau» és el títol del document en què el Pontífex dirigeix els seus millors desitjos de pau —més commovedors que mai en un món esquinçat per les guerres— al poble de Déu, a les nacions, als caps d'Estat i de Govern, als representants de les diferents religions i a la societat civil.

No a la bogeria de la guerra

«És una pau, de la qual parla el Papa, que passa també pel progrés de la ciència i de la tècnica», que «en la mesura que contribueix a un millor ordre de la societat humana», condueix «a la millora de l'home i a la transformació del món». Per contra, aquest mateix món que s'ha convertit en l'escenari d'una tercera guerra mundial a trossos «no necessita realment les noves tecnologies per contribuir al desenvolupament inicial del mercat i del comerç d'armes, tot fomentant la bogeria de la guerra». «En fer-ho —escriu el papa Francesc— no només la intel·li-

gència, sinó el cor mateix de l'home, correran el risc de tornar-se cada cop més «artificials».

Assoliments extraordinaris

En el seu Missatge, Jorge Mario Bergoglio aplaudeix els «extraordinaris èxits de la ciència i de la tècnica», gràcies als quals «s'han remeiats innumbrables mals que afligien la vida humana i causaven grans patiments». Alhora, aquests avenços tecnològics «estan posant en mans de l'home un vast ventall de possibilitats», i algunes —adverteix el Papa— poden representar «un risc per a la supervivència i un perill per a la casa comuna». «La llibertat i la convivència

pacífica es veuen amenaçades quan els éssers humans sucumbeixen a la temptació de l'egoisme, de l'interès propi, de l'afany de lucre i de la set de poder.»

Sistemes d'armes autònomes letals

La mirada està posada a l'escenari internacional: «La possibilitat de dur a terme operacions militars mitjançant sistemes de control remot ha conduït a una percepció menor de la devastació que causen i de la responsabilitat del seu ús, contribuint a un enfocament encara més fred i distant de la immensa tragèdia de la guerra», escriu el Papa. La investigació sobre tecnologies emergents en l'àmbit dels

anomenats «sistemes d'armes autònomes letals», inclòs l'ús bèl·lic de la intel·ligència artificial, és un «seriós motiu de preocupació ètica».

Mai, diu, els sistemes d'armes autònomes no poden ser «subjectes moralment responsables». Una màquina, per intel·ligent que sigui, «segueix sent una màquina». És «imperatiu», per tant, «garantir una supervisió humana adequada, significativa i coherent dels sistemes d'armament».

«Tampoc podem ignorar la possibilitat que armes sofisticades caiguin en mans equivocades, facilitant, per exemple, atacs terroristes o intervencions destinades a desestabilitzar institucions governamentals legítimes.»

Aplanar el camí a la pau

Per tant, les aplicacions tècniques més avançades s'haurien d'utilitzar «per aplanar els camins de la pau»: «Des d'un punt de vista més positiu, si la intel·ligència artificial s'utilitzés per promoure el desenvolupament humà integral, podria introduir importants innovacions a l'agricultura, l'educació i la cultura, una millora del nivell de vida de nacions i pobles sencers, el creixement de la fraternitat humana i l'amistat social», subratlla el pontífex.

L'oració del Papa

Com a conclusió del Missatge, una pregària del bisbe de Roma per a l'Any Nou:

«Que el desenvolupament ràpid de formes d'intel·ligència artificial no augmenti les massa desigualtats i injustícies ja presents al món, sinó que ajudi a posar fi a guerres i conflictes, i a alleujar moltes formes de patiment que afluixen la família humana.»

AGENDA

■ **Cafè del divendres.** Divendres, 12 de gener de 2024, a les 18 h, la Delegació d'Ensenyament del bisbat de Sant Feliu de Llobregat organitza la propera trobada pedagògica «Cafè del divendres» a la Casa de l'Església.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1S 1,1-8 / SI 115 / Mc 1,14-20]. Sant Apol·linar, bisbe; sant Severí, abat; santa Gúdula (†712), vg., a Brussel·les; sant Pere Tomàs, bisbe (carmelita); sant Llorenç Justinià, bisbe.

9. ■ Dimarts [1S 9-20 / SI: 1S / Mc 1,21-28]. Sant Eulogi de Còrdova, prev. i mr. (859) mossàrab; sants Julià i Basilissa, esposos màrtirs; sant Andreu Corsini, bisbe (carmelita); santa Marciana, vg. i mr.; beata Alexia Le Clerc, vg.

10. ■ Dimecres [1S 3,1-10 / SI 39 / Mc 1,29-39]. Sant Agatò, papa (sicilià, 678-681); sant Pere Ursèol, monjo de

Sant Miquel de Cuixà; beat Gregori X, papa (1271-1276).

11. ■ Dijous [1S 4,1-11 / SI 43 / Mc 1-40-45]. Urgell: □ Beata Anna M. Janer i Anglarill, vg., fundadora de les Germanes de la Sagrada Família d'Urgell; sant Higini, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prevs. dominicans.

12. ■ Divendres [1S 8,4-7.10-22a / SI 88 / Mc 2,1-12]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victo-

rià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.

13. ■ Dissabte [1S 9,1-4.10b.17-19 / SI 20 / Mc 2,13-17]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i dr. de l'Església; sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1S 3,3b-10.19 / SI 39 / 1Co 6,13c-15a.17-20 / Jo 1,35-42]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. V aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

Baptisme del Senyor (B)

COMENTARI

«Ets el meu Fill, el meu estimat»

Baptisme de Jesús, mosaic de Marko Rupnik sj, Santuari Nacional de Sant Joan Pau II, Washington DC (EUA)

Podríem dir que aquest diumenge és com el final del temps de Nadal i el començament del temps ordinari o temps durant l'any. Si fins ara hem contemplat Jesús com un infant ara el contemplem ja com plenament adult disposat a fer-se batejar per Joan. Les lectures són com la presentació de Jesús: *Un cop batejat veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell i es va sentir una veu des del cel: Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.* Aquell que s'ha posat a la fila dels pecadors és precisament el Fill estimat del Pare, ple de l'Esperit sant, aquell en qui el Pare es complau. Com enganyen les aparències! Com diu la primera lectura: *Els meus pensaments no són els vostres i els vostres camins no són els meus. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.* Si no fos per la veu del cel, ningú no hauria dit que aquell «aparent» pecador era el fill estimat del Pare. Joan evangelista fa referència a aquest baptisme quan diu: *Jesucrist ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang... i l'Esperit en dona testimoni ja que l'Esperit és la veritat.* I acaba dient: *El testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.* L'aigua fa referència al baptisme de Jesús. Una nova afirmació que Jesús és Fill de Déu. Per això ens cal escoltar-lo ja que també ens diu: *Oh tots els assedegats veniu a l'aigua. Veniu els qui no teniu diners, compreu mengeu llet i vi sense diners, sense pagar res.* Déu ofereix el seu amor i el seu alliberament gratuïtament a tothom. Ens regala tot allò que necessita el nostre cor i ens associa plenament: *Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor.* Jesús és el pa, l'aigua, el goig, l'alegria... El baptisme de Jesús ens recorda que també nosaltres som fills estimats de Déu, germans de Jesús que ens ofereix tot el que necessitem. Podem dir que el Senyor es complau en nosaltres, en la nostra forma de viure i d'actuar?... Si som fills de Déu...

▶ Lectura del llibre del profeta Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridaràs una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor, el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat. Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injusts abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadara d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra. Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▶ Salm responsorial (Is 12)

R. *Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimes Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang, i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no soc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant.»

Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

▶ Lectura del llibre de Isaïes (Is 55,1-11)

Esto dice el Señor: «Sedientos todos, acudid por agua; venid, también los que no tenéis dinero: comprad trigo y comed, venid y comprad, sin dinero y de balde, vino y leche. ¿Por qué gastar dinero en lo que no alimenta y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclinaid vuestro oído, venid a mí: escuchadme y viviréis. Sellaré con vosotros una alianza perpetua, las misericordias firmes hechas a David: lo dice mi testigo para los pueblos, guía y soberano de naciones. Tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; porque el Señor tu Dios, el Santo de Israel te glorificará.»

Buscad al Señor mientras se deja encontrar, invocadlo mientras está cerca. Que el malvado abandone su camino, y el malhechor sus planes; que se convierta al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Porque mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Cuanto dista el cielo de la tierra, así distan mis caminos de los vuestros, y mis planes de vuestros planes. Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo».

▶ Salmo responsorial (Is 12)

R. *Sacaréis aguas con gozo de las fuentes de la salvación.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-9)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama al que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor de Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este el que vino por el agua y la sangre: Jesucristo. No sólo en el agua, sino en el agua y en la sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los que dan testimonio: el Espíritu, el agua y la sangre, y el testimonio de los tres es único. Si aceptamos el testimonio humano, mayor es el testimonio de Dios. Pues este es el testimonio de Dios, que ha dado testimonio acerca de su Hijo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan: «Detrás de mí viene el que es más fuerte que yo y no merezco agacharme para desatarle la correa de sus sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.»

Y sucedió que por aquellos días llegó Jesús desde Nazaret de Galilea y fue bautizado por Juan en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse los cielos y al Espíritu que bajaba hacia él como una paloma. Se oyó una voz desde los cielos: «Tú eres mi Hijo amado, en ti me complazco.»